

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Davida Hipšra a soudců Faisala Husseiniho a Tomáše Foltase v právní věci žalobkyně: **TUSPO CO, s. r. o.**, se sídlem Kaprova 42/14, Praha 1, zastoupena Mgr. Ing. Martinou Zoubkovou, advokátkou se sídlem Pod Všemi svatými 421/10, Plzeň, proti žalovanému: **Hasičský záchranný sbor Pardubického kraje**, se sídlem Teplého 1526, Pardubice, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 6. 8. 2024, č. j. 52 A 35/2024-27,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně se žalobou na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu podanou u Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích domáhala ochrany před dvěma nezákonnými zásahy žalovaného.

[2] První nezákonný zásah žalobkyně spatřovala v „postupu žalovaného při vydávání koordinovaného závazného stanoviska ze dne 30. 11. 2023, č. j. HSPA-3119-3/2023“. Žalovaný jakožto dotčený orgán na úseku požární ochrany vydal uvedené nesouhlasné závazné stanovisko k projektové dokumentaci „*sklad chemických látek pro stavbu Panasonic Automotive Systems Czech, s. r. o., Pardubice – Staré Čivice*“, resp. k požárně bezpečnostnímu řešení. V nesouhlasném závazném stanovisku žalovaný upozornil na dvanáct nedostatků předloženého požárně bezpečnostního řešení.

[3] Druhý nezákonný zásah žalobkyně spatřovala v „postupu žalovaného při vydávání rozhodnutí ve věci – vyrozumění o přešetření způsobu vyřízení stížnosti ze dne 2. 7. 2024, č. j. HSPA-1812-3/2024“. V uvedené stížnosti žalobkyně taktéž polemizovala s výhradami žalovaného k předloženému požárně bezpečnostnímu řešení.

[4] Krajský soud žalobu odmítl.

[5] Ohledně prvního zásahu krajský soud dospěl k závěru, že závazné stanovisko správního orgánu ani případné procesní pochybení při jeho vydávání nemohou být nezákonným zásahem. Závazná stanoviska představují podkladové akty, jejichž přezkum je možný až v rámci přezkumu finálního správního rozhodnutí. Jednotlivé postupy orgánů veřejné moci nelze průběžně napadat sérií zásahových žalob, neboť by to bylo v rozporu se základními principy soudního řízení správního. Ohledně prvního zásahu navíc byla žaloba opožděná, neboť závazné stanovisko bylo vydáno již dne 30. 11. 2023 a žaloba byla podána až po uplynutí zákonem stanovené subjektivní 2měsíční lhůty.

[6] Ohledně druhého zásahu krajský soud dospěl k závěru, že nezákonným zásahem nemůže být ani vyrozumění o přešetření způsobu vyřízení stížnosti (či samotné vyřízení stížnosti), neboť vyrozuměním žalovaného o přešetření způsobu vyřízení stížnosti žalobkyně nemohla být přímo zkrácena na svých právech, jelikož vyrozuměním jí žalovaný neuložil žádné povinnosti ani neomezil její práva. Stížnost je obecně pouhým podnětem pro správní orgán např. k provedení úkonů v rámci služebního dohledu uvnitř soustavy veřejné správy nebo správního dozoru, popř. k zahájení správního řízení z moci úřední a stěžovatel nemá právní nárok, aby na základě jeho stížnosti byly provedeny určité dozorcí nebo jiné úkony.

II. Shrnutí argumentů kasační stížnosti, vyjádření žalovaného, replika stěžovatelky

Kasační stížnost

[7] Proti usnesení krajského soudu podala žalobkyně (nyní již *stěžovatelka*) kasační stížnost.

Proti prvnímu zásahu

[8] Stěžovatelka nesouhlasí s tím, že by závazné stanovisko správního orgánu nezasahovalo do jejích veřejných subjektivních práv a byl vyloučen jeho samostatný soudní přezkum. Tento závěr podle stěžovatelky platí pouze v případě, že závazné stanovisko není konečným rozhodnutím ve věci. V nynějším sporu je tomu však naopak a dané závazné stanovisko je konečným rozhodnutím, proto nemůže být vyloučeno ze soudního přezkumu.

[9] Krajský soud navíc nemůže přehlížet zjevnou nezákonnost závazného stanoviska. Žalovaný a následně i krajský soud zcela rezignovali na základní zásady správního řízení, neboť správní orgán je povinen v řízení postupovat tak, aby účastníci řízení byli řádně informováni a poučeni o požadavcích správního orgánu spojených s kladným vyřízením jejich žádosti. Tomuto požadavku však žalovaný nedostál a krajský soud tento postup

pokračování

posvětil. Stěžovatelka opakovaně namítá, že v případě, kdy žalovaný zjistil nesoulad, měl ji vyzvat k napravení stavu, např. dodáním správné dokumentace nebo vytvořením nové. Správní orgán měl postupovat dle § 149 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) a vyzvat stěžovatelku k nápravě a k ní poskytnout přiměřenou lhůtu. Stěžovatelka byla výše popsaným postupem žalovaného poškozena na svých právech, a to včetně svého dobrého jména a domnívá se, že byly porušeny základní zásady správního řízení uvedené v § 2 až 6 správního řádu.

[10] Dále stěžovatelka nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že žalobu proti prvnímu zásahu podala opožděně. Je pravdou, že předmětné závazné stanovisko bylo vydáno již 30. 11. 2023, avšak stěžovatelka v žalobě dostatečně podrobně vysvětlila, jaké konkrétní kroky, tedy opravné prostředky vyčerpala. Definitivně jí tedy byla skutečnost, že došlo k nezákonnému zásahu, známa až po vyčerpání všech možností, které správní řád poskytuje. Když ani její poslední stížnosti nebylo vyhověno a postup správního orgánu byl aprobován vyrozuměním o přešetření způsobu vyřízení stížnosti ze dne 2. 7. 2024, č. j. HSPA-1812-3/2024 (doručeno 4. 7. 2024), bylo stěžovatelce zřejmé, že došlo k nezákonnému zásahu ve smyslu § 82 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Teprve poté počala běžet lhůta k podání žaloby proti nezákonnému zásahu.

Proti druhému zásahu

[11] I ohledně druhého zásahu stěžovatelka nesouhlasí, že by se nemohlo jednat o nezákonný zásah. Vyrozumění o přešetření způsobu vyřízení stížnosti může být nezákonným zásahem a tento názor potvrzuje i judikatura Nejvyššího správního soudu, např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2017, č. j. 2 As 57/2017-29.

[12] Krajský soud tedy pouze ryze formalisticky uzavřel, že vyrozumění o přešetření způsobu vyřízení stížnosti nemůže být nezákonným zásahem, aniž by náležitě zhodnotil a prověřil stěžovatelčinu argumentaci a důvody tvrzeného nezákonného zásahu. Z judikatury Nejvyššího správního soudu však vyplývá, že posouzení, zda určitý úkon správního orgánu je či není nezákonným zásahem je součástí rozhodnutí ve věci samé, nikoli otázkou existence podmínek řízení dle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Vyjádření žalovaného

[13] Ke kasační stížnosti se vyjádřil žalovaný, který navrhl její zamítnutí.

[14] Ohledně prvního zásahu žalovaný souhlasí s krajským soudem, že závazná stanoviska jsou podkladové akty, jejichž přezkum může proběhnout až v rámci navazujícího rozhodnutí, v jehož zrušení se případná nezákonnost takových podkladových aktů případně projeví. Stěžovatelka navíc opomněla zmínit podstatnou skutečnost – a sice, že žalovaný v dané věci vydal dne 20. 3. 2024 souhlasné koordinované závazné stanovisko č. j. HSPA-546-3/2024. Původní nesouhlasné závazné stanovisko ze dne 30. 11. 2023, č. j. HSPA-3119-3/2023, tak bylo nahrazeno souhlasným závazným stanoviskem ze dne 20. 3. 2024, č. j. HSPA-546-3/2024. Dále na základě souhlasného stanoviska vydal Magistrát města Pardubic, stavební úřad, dne 8. 8. 2024 rozhodnutí o změně užívání stavby.

[15] V této souvislosti považuje žalovaný za důležité zmínit, že před vydáním jak nesouhlasného stanoviska, tak i souhlasného stanoviska, se stěžovatelkou opakovaně vešel v osobní i telefonický kontakt. Pokud i přesto požárně bezpečnostní řešení vykazovalo nedostatky, které žalovaný konkrétně specifikoval v nesouhlasném stanovisku, tak mu nezbylo než vydat toto nesouhlasné stanovisko.

[16] Ohledně druhého zásahu se žalovaný opět plně ztotožňuje s právním posouzením krajského soudu. Stěžovatelka nemohla být tímto vyrozuměním zkrácena na svých právech, jelikož jí tímto aktem žalovaný neuložil žádné povinnosti ani neomezil žádná práva. K tomu žalovaný doplňuje, že z důvodu vydání souhlasného stanoviska se stěžovatelčina stížnost ze dne 4. 4. 2024 a potažmo i vyrozumění o přehodnocení způsobu vyřízení stížnosti ze dne 2. 7. 2024 staly bezpředmětnými.

[17] Dále lze polemizovat i v tom směru, zda stěžovatelka byla vůbec v postavení dotčené osoby podle § 2 odst. 3 ve spojení s § 175 odst. 1 správního řádu, což je obligatorním předpokladem pro podání stížnosti podle § 175 odst. 1 správního řádu.

Replika stěžovatelky

[18] K vyjádření žalovaného zaslala stěžovatelka ještě repliku.

[19] K upozornění žalovaného, že stěžovatelce již bylo uděleno souhlasné závazné stanovisko, stěžovatelka uvedla, že toto souhlasné stanovisko bylo vydáno na pozměněné požárně bezpečnostní řešení, tedy jiné, než které stěžovatelka původně navrhovala a které jí žalovaný neschválil. Stěžovatelka tak musela doplnit náležitosti, které byly ze strany žalovaného vyžadovány, ačkoliv na to neměl právo, a tudíž jí vznikla škoda. Takové jednání žalovaného poškodilo stěžovatelčino dobré jméno. Souhlasné stanovisko tak nemohlo nijak ovlivnit postavení stěžovatelky v dané věci, a tedy jeho existenci nelze v této věci zohlednit.

[20] Dále stěžovatelka nesouhlasí, že by jí žalovaný poskytoval dostatečnou součinnost. Komunikace mezi žalovaným a stěžovatelkou probíhala pouze telefonicky, nikoli osobně, a to až po vydání nesouhlasného stanoviska a poté, co byla podána stížnost. Žalovaný tedy porušil zásadu služby veřejnosti a s ní související zásadu poučovací. V případě, že žalovaný zjistil nesoulad, měl vyzvat stěžovatelku k nápravě.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[21] Kasační stížnost **není důvodná**.

[22] Úvodem svého právního hodnocení Nejvyšší správní soud upozorňuje oba účastníky řízení, že nynější kasační řízení probíhá v režimu § 103 písm. e) s. ř. s., ve kterém Nejvyšší správní soud posuzuje zákonnost rozhodnutí krajského soudu o odmítnutí návrhu. V tomto typu kasačního řízení tedy Nejvyšší správní soud posuzuje právě a pouze zákonnost odmítnutí návrhu, aniž by se mohl zabývat jinými věcnými otázkami. Věcným posouzením se nezabýval krajský soud, tím spíše se jím nemůže zabývat Nejvyšší správní soud.

pokračování

[23] Rovněž se v nynějším kasačním řízení jedná o případné deklaratorní zásahové žaloby, kterými se stěžovatelka domáhá určení nezákonnosti již ukončených zásahů. Pro nynější řízení tedy není nijak významné, zda stěžovatelka již obdržela souhlasné závazné stanovisko, či nikoli.

[24] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval prvním stěžovatelkou žalovaným zásahem. Byť stěžovatelka tento zásah označila jako „postup“ žalovaného při vydávání *koordinovaného závazného stanoviska*, je i podle Nejvyššího správního soudu zřejmé, že fakticky stěžovatelka napadla pro ni negativní stanovisko, označené jako koordinované závazné stanovisko ze dne 30. 11. 2023, č. j. HSPA-3119-3/2023, kterým žalovaný „neschválil“ stěžovatelkou navrhované požárně bezpečnostní řešení v případě změny užívání stavby; stěžovatelka se domáhala změny užívání skladu chemických látek spočívajícím v navýšení množství skladovaných hořlavých kapalin.

[25] První ze stěžovatelkou žalovaných zásahů tedy představuje akt označený jako negativní koordinované závazné stanovisko ze dne 30. 11. 2023, č. j. HSPA-3119-3/2023, kterým žalovaný neschválil stěžovatelkou navrhované požárně bezpečnostní řešení. Jednou z kasačních námitek, které stěžovatelka uvedla ve své kasační stížnosti, byla námitka spočívající v tom, že vyloučit soudní přezkum samostatného závazného stanoviska lze jen v případě, kdy závazné stanovisko není konečným rozhodnutím ve věci. V nynějším sporu je tomu však dle stěžovatelky naopak a napadené závazné stanovisko je konečným rozhodnutím, proto nemůže být vyloučeno ze soudního přezkumu. V tomto směru odkázala na závěry dle ní vyplývající z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2017, č. j. 9 As 266/2016-90.

[26] Ohledně posouzení povahy daného závazného stanoviska, stejně jako možností bránit se vůči němu žalobou ve správním soudnictví, souhlasí Nejvyšší správní soud se závěry krajského soudu, kterým nemá co vytknout. Zejména v bodě 4 napadeného usnesení krajský soud srozumitelně vysvětlil, a to i pomocí hojných odkazů na judikaturu Nejvyššího správního soudu, že závazná stanoviska nepředstavují sama o sobě přímý zásah do veřejných subjektivních práv a jejich samostatný soudní přezkum proto není možný ani v řízení o žalobě proti rozhodnutí dle § 65 s. ř. s., ani v řízení na ochranu proti nezákonnému zásahu dle § 82 s. ř. s. Jedná se o podkladové akty, jejichž přezkum může proběhnout v rámci přezkumu navazujícího rozhodnutí, v jehož zrušení se případná nezákonnost takových podkladových aktů případně projeví.

[27] Na dané odůvodnění, včetně judikatury, na kterou poukazoval krajský soud, nyní Nejvyšší správní soud v podrobnostech odkazuje. Je přitom třeba poznamenat, že řízení o žalobách před správními soudy je ovládáno zásadou dispoziční. Je to tedy žalobce, resp. stěžovatel, který jednotlivými žalobními/stížnostními body vymezuje podobu, rozsah a podrobnost soudního přezkumu. To uvádí Nejvyšší správní soud proto, že stěžovatelka proti uvedeným závěrům krajského soudu brojí toliko odkazem na rozsudek 9 As 266/2016. Ani ten jí však nesvědčí v tom smyslu, že by to mělo vést k úspěšnosti kasační stížnosti. V případě rozporovaného závazného stanoviska totiž jde zjevně o závazné stanovisko dle § 149 odst. 1 správního řádu, tedy o podkladový akt pro jiné rozhodnutí, nikoli o konečné rozhodnutí, jak tvrdí stěžovatelka [viz text napadeného závazného stanoviska odkazující právě na § 149 odst. 1 správního řádu a § 4 odst. 7 zákona č. 183/2006 Sb., o územním

plánování a stavebním řádu (stavební zákon), resp. charakterizující postavení žalovaného jako dotčeného orgánu na úseku požární ochrany; rovněž v případě žádosti o vydání závazného stanoviska stěžovatelka ve formuláři „zaškrtna“, že v této souvislosti žádá o „vydání stavebního povolení – změna v užívání – sklad chemických látek“].

[28] Pouze pro dokreslení tak Nejvyšší správní soud odkazuje na svůj rozsudek ze dne 4. 9. 2019, č. j. 9 As 140/2019-22, dle jehož bodů 18 a 19 „[p]odle § 149 odst. 1 správního řádu je závazné stanovisko úkonem učiněným dotčeným správním orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení (viz rozsudek rozšířeného senátu ze dne 23. 8. 2011, č. j. 2 As 75/2009 - 113, č. 2434/2011 Sb. NSS) a jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. Je jedním z podkladů pro vydání rozhodnutí, u kterého neplatí zásada volného hodnocení důkazů podle § 50 odst. 4 správního řádu. [...] Soudní přezkum obsahu závazného stanoviska je v souladu s čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod umožněn toliko v rámci přezkumu konečného rozhodnutí podle § 75 odst. 2 s. ř. s. Správní přezkum závazného stanoviska je možný buď cestou přezkumného řízení podle § 149 odst. 5 správního řádu (nyní § 149 odst. 6 správního řádu) ve spojení s § 94 a násl. správního řádu, nebo cestou jeho zpochybnění v rámci odvolání podle § 149 odst. 4 (nyní § 149 odst. 5) správního řádu.“

[29] Dále Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatelka nijak konkrétně nebrojí proti závěru krajského soudu, vyjádřenému taktéž v bodě 4 napadeného usnesení, že pokud nemůže do veřejných subjektivních práv stěžovatelky přímo zasáhnout samo závazné stanovisko, tím spíše nemůže to těchto práv nijak přímo zasáhnout případné procesní pochybení správního orgánu při vydávání zpochybňovaného závazného stanoviska. K tomu krajský soud příhodně připodotkl, že navíc platí, že jednotlivé postupy orgánů veřejné moci nelze průběžně napadat sérií zásahových žalob, neboť by to bylo v rozporu se základními principy soudního řízení správního, především s principem subsidiarity (§ 5 s. ř. s.), jakož i s principem dělby moci – správní soudy totiž nejsou supervizory správních orgánů (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2020, č. j. 10 Afs 304/2019-39, č. 3974/2020 Sb. NSS).

[30] Konstatování krajského soudu uvedené v bodě [29] Nejvyšší správní soud připomenul jednak s ohledem na to, že stěžovatelka uvedené závěry krajského soudu výslovně nenapadá, takže nyní nepodléhají přezkumu kasačního soudu (srov. bod [27]), jednak proto, že i kdyby snad stěžovatelka měla dojem, že přezkoumávání měl být postup vedoucí k vydání napadeného stanoviska spíše než toto stanovisko samé (srov. bod [24]), nic by to na věci neměnilo.

[31] Stěžovatelka dále namítla, že krajský soud nemohl její žalobu odmítnout, ale pokud se již zabýval povahou zásahů, musel o její žalobě rozhodnout rozsudkem. Činí tak přitom zejména ve vztahu k druhému k namítaných zásahů, tedy vyrozumění o přešetření způsobu vyřízení stížnosti.

[32] Ani tato kasační námitka není důvodná. Obecně lze se stěžovatelkou souhlasit, že podle dřívější judikatury Nejvyššího správního soudu postavení žalobce jako účastníka řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu bylo dáno jeho tvrzením a posouzením, zda úkon správního orgánu může být pojmově nezákonným zásahem,

pokračování

pokynem nebo donucením ve smyslu § 82 s. ř. s., byl otázkou důvodnosti žaloby (součástí rozhodnutí ve věci samé), nikoli otázkou existence podmínek řízení dle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (tento právní závěr byl založen usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2008, č. j. 8 Aps 6/2007-247, č. 1773/2009 Sb. NSS). V průběhu let však Nejvyšší správní soud tento právní závěr korigoval a novější judikatura upřesňující zmíněné usnesení rozšířeného senátu se ustálila na závěru, že pokud je zjevné a nepochybné, že jednání popsané v žalobě nemůže být vzhledem ke své povaze, povaze jeho původce či jiným okolnostem „zásahem“ ve smyslu legislativní zkratky § 82 s. ř. s., i kdyby byla tvrzení žalobce pravdivá, musí být taková žaloba odmítnuta podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., jelikož chybí podmínka řízení spočívající v přípustitelném (plausibilním) tvrzení nezákonného zásahu. Odmítnout žalobu z uvedeného důvodu lze jen tehdy, je-li nemožnost, aby v žalobě tvrzené jednání bylo nezákonným zásahem, zjevná a nepochybná; zde má soud přihlížet též k závěrům ustálené judikatury, jež dále vysvětluje, které úkony veřejné správy nezákonným zásahem nejsou a nemohou být (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2017, č. j. 7 As 155/2015-160, č. 3687/2018 Sb. NSS, bod 63, či rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2021, č. j. 6 As 108/2019-39, č. 4178/2021 Sb. NSS, bod 115 i s citací další judikatury).

[33] Je tedy zřejmé, že právní názor Nejvyššího správního soudu na možnost odmítnat žaloby proti nezákonným zásahům v případě nemožnosti shledání žalovaného jednání jako nezákonného zásahu ve smyslu § 82 s. ř. s. prošla vývojem, který krajský soud ve svém usnesení správně zohlednil – srov. zejména bod 7 usnesení krajského soudu, ve kterém krajský soud odkázal na celou řadu rozhodnutí založených na „novějším“ právním názoru Nejvyššího správního soudu. Krajský soud tedy postupoval v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, pokud v případě, kdy dospěl k závěru, že stěžovatelkou žalovaná jednání nemohou být pojmově nezákonnými zásahy ve smyslu § 82 s. ř. s., stěžovatelčinu žalobu odmítl.

[34] V této souvislosti Nejvyšší správní soud poukazuje též například na svůj rozsudek ze dne 17. 12. 2010, č. j. 4 Aps 2/2010-44, č. 2339/2011 Sb. NSS, dle kterého podání stížnosti podle § 175 správního řádu není podmínkou přípustnosti žaloby ve věci ochrany před nezákonným zásahem (to se týká také námitky – zde ovšem s ohledem na další shora popsané okolnosti věci zcela nerozhodné –, jaké prostředky nápravy dle svého názoru musela stěžovatelka před podáním žaloby vyčerpat a kdy tak mohla – z pohledu její včasnosti – žalobu podat; k možnostem přezkumu závazného stanoviska viz bod [28]).

[35] Taktéž je třeba v návaznosti na body [33] a [34] tohoto rozsudku zmínit bod 14 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2023, č. j. 8 Ads 198/2022-40, dle kterého *„nevyrřízení stížnosti dle § 175 správního řádu nemůže být zásahem, proti němuž by se bylo možné bránit zásahovou žalobou. Nemůže pak představovat ani nečinnost, ochrany před níž se stěžovatel domáhal původně (viz např. rozsudek NSS ze dne 7. 1. 2016, č. j. 9 As 235/2015-26, bod 17). [...] Nejvyšší správní soud si je vědom (vzhledem ke změně žalobního návrhu), že se stěžovatel domáhal určení, že postup žalovaného při vyřizování stížností byl nezákonný (tedy napadal celý postup žalovaného při vyřizování stížnosti, tedy nikoliv pouze to, že tyto stížnosti nebyly vyřízeny). S ohledem na citovanou judikaturu však postup při vyřizování stížnosti nemůže být nezákonným zásahem“*; byly tedy splněny podmínky pro odmítnutí žaloby s ohledem na prejudikovanou povahu vyrozumění o přešetření způsobu vyřízení stížnosti dle § 175 odst. 7

správního řádu. Rovněž k tomu se krajský soud dostatečně vyjádřil v bodě 6 (resp. 7) napadeného usnesení, kde mj. případně konstatoval, a to i též s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu, že stížnost podle § 175 správního řádu je obecně pouhým podnětem pro správní orgán např. k provedení úkonů v rámci služebního dohledu uvnitř soustavy veřejné správy nebo správního dozoru, popř. k zahájení správního řízení z moci úřední a stěžovatel nemá právní nárok, aby na základě jeho stížnosti byly provedeny určité dozorčí nebo jiné úkony; s tím pak souvisí, jak dodává Nejvyšší správní soud, že proti vyřízení stížnosti proto nejsou přípustné opravné prostředky ve správním řízení (odvolání, rozklad apod.) ani žaloba ke správnímu soudu, a to i když třeba správní orgán vyřízení provedl ve formě rozhodnutí, pokud ovšem zákon výslovně nestanoví něco jiného (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2016, č. j. 10 As 216/2015-34, body 22, 23 a 26). Ani to však stěžovatelka nijak relevantně nerozporuje či nevyvrací.

[36] Pakliže se stěžovatelka dovolávala závěrů rozsudku 2 As 57/2017-29, tak z něj pro nynější věc neplyne nic jiného než z citovaného rozsudku 4 Aps 2/2010-44.

IV. Závěr a náklady řízení

[37] NSS tedy uzavírá, že kasační stížnost nebyla důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[38] Stěžovatelka v nynější věci nebyla úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovanému pak nevznikly žádné náklady, které by se vymykaly z jeho běžné úřední činnosti, proto mu NSS náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. listopadu 2024

David Hipšr
předseda senátu